

EN YAKIN UZAK

Hayley Long

ÇEVİRİ: ESMA FETİHYE GÜÇLÜ

ROMAN

EN YAKIN UZAK

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü	Tülay Öncü
Editör	Merve Okçu
Çeviri	Esmâ Fethiye Güçlü
Kapak Tasarımı	Erdi Demir
İç Tasarım	Tamer Turp

3. Baskı Kasım 2018
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2637-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI 4308

Gümüş Romanlar/ 23

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2017 "The Nearest Faraway Place" orijinal adıyla Hot Key Books tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılmış alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Kardeşim Griff ve ben yollarda büyüdük.

Londra'dayken henüz bebektik, Münih'te ufak, Őanghay'da ise hl kk sayılırdık. Barcelona'ya gittiğimizde biraz daha byktk ve Brooklyn'de yaşarken mahallenin en havalı İngiliz çocukları olduğumuzu düşünüyorduk. Belki de zaten yleydik çünkü orada bizden başka İngiliz yoktu.

Tüm bu seyahatler sırasında Matilda, Maxim, İbrahim, Li, Emilio ve Lester isimli arkadaşlar edinmiştik ve onlar tıpkı etrafa saçılmış ekmek kırıntıları gibi geride kalmıştı.

Sınır damgalarıyla dolu pasaportlarımız, farklı ülkelere ait bozukluklarla dolu kola kutularımız vardı.

"Merhaba" ve "Hoşça kal" anlamına gelen bir sürü kelime biliyorduk.

Ve hepsinden iyisi, hiç durmadan hareket eden bir anne ve babamız vardı. İki de öğretmendi. Okuldan okula, şehirde şehre giderek dünyayı dolaşırken öğretmenlik yapıyor, bizi de yanlarında götürüyorlardı. Griff ve ben hlimizden memnunduk.

Sonra bir gün, her şey değişti.

BİRİNCİ BÖLÜM
Ne Burada Ne Orada

I

Griff'in on üç yaşına girdiği gün hava çok sıcaktı.

Gerçekten sıcak.

Muhtemelen cehennemden bile sıcak.

Aslında öylesine kavurucu bir gündü ki, sanki New York eriyip yerle bir olacaktı gibi gözüküyordu. Yaz tatilinden eve dönüyorduk. Arabamız Brooklyn'e ağır ağır yaklaşıırken ben de uzaktan Manhattan'a bakıyordum. Yüksek gökdelenler sıcak yüzünden titriyor gibi gözüküyorlardı.

Arabanın radyosu açtı ama sesi oldukça kısıktı. Bazen pop şarkılar çalınıyor bazen de sıradan sohbetler duyuluyordu. Zaten çoğunu dinlemiyordum. Sonra bir sunucunun *Evet millet, bugün hava cidden çok sıcak*, dediğini duydum.

Çok zekice, dedim. Ama bu kelimeler sadece aklımdan geçmişti. Aslında onları gerçekten söylememiştim. Enerjim yoktu.

Ve bizi New York'tan dinleyenlere sesleniyorum, sıcaklık artık kırk dereceleri zorluyor! Tam kırk derece. Serin kalın millet ve tedbiri elden bırakmayın. Güneş kremlerinizi sürmeye, şapkalarınızı takmaya, gölgeliklerinizi kullanmaya devam edin.

Tutulmuş bacaklarımı hareket ettirdim, bir of çektim ve artık daha fazla sessiz kalamayacağıma karar verdim. Sızlanmam gerekiyordu. Hem de yüksek sesle.

Ama yeteri kadar hızlı davranamadım.

Ben daha ağzımı bile açmadan kardeşim Griff konuşmaya başladı. Telefonunu dizinin üstüne bırakarak “Aman be! Ne biçim bir doğum günü bu? Su içinde kaldı popom,” dedi.

“Aman Tanrım, Griff,” dedi annem ön koltuktan. “Bir İngiliz olduğunu unutma! O kelimeyi böyle kullanmayız!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Griff ve yüzü biraz kızardı. Bu utancın getirdiği bir anlık sessizlikten sonra, “Klimayı açabilir misin?” dedi.

Ben de “Evet, lütfen,” dedim.

Annem elini uzatarak arabanın güneş siperliğindeki aynayı açtı ve bize baktı. “Demek uyanıksın.”

“Bu berbat yolculuğun tamamında uyanıktım,” dedi Griff.

Babam da konuşmaya katılarak “Öyle olduğunu biliyoruz,” dedi. “Bilgisayar oyunundaki o şahane sesi dinlemekten keyif aldık. Benim sinirlerimi hiç mi hiç bozmadı.”

“Onun adı *Temple Run 2*,” dedi Griff. “Ve bir bilgisayar oyunu da değil, bir uygulama.” Griff, her şeye rağmen birden gülümseyerek sağ elini havada salladı. Yeni telefonunu tutuyordu.

Ben de gülümsedim. Küçük kardeşim için önemli bir gündü. On üçüncü yaş günüydü ve ilk doğru dürüst telefonuydu.

“Çok güzel, Griff,” dedi annem. “Yeni uygulamandan memnun olmana sevindim ama ben aslında abinden bahsediyordum.” Elini omzunun üzerinden bana doğru salladı.

“Massachusetts’ten beri uyanığım,” dedim.

Annem makyaj aynasından bana baktı. “Her zamanki gibi çok konuşkansın, Dylan.”

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. “Sırf konuşmak için konuşmanın bir anlamı yoktur, öyle değil mi?”

Annem gözlerini yuvarladı. “Ailenle konuşmak çok maliyetli bir şey değil, Dyl,” dedi. “Bunu yaparak bir şey kaybetmezsin.” Sonra aynasına bakarak başını sağa sola salladı ve güldü.

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, bu yüzden ellerimi birbirine kenetledim, kollarımı ileriye doğru uzattım ve parmaklarımı çıtlattım. Tek tek. Çıt. Çıt. Çıt. Çıt. Bu, çok iyi yapabildiğim bir şeydi.

Griff beni iterek “Kes şunu,” dedi. “Böyle yaptığın zaman içim bir tuhaf oluyor.”

Ben de onu ittim.

“Hey, yapmayın,” dedi babam.

Griff çabucak bacağıma vurduktan sonra kollarını kavuşturarak camdan dışarı baktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan masum doğum günü çocuğu tavrını takındı. Ama bunu bana yutturamazdı. Onun bileğini tuttuğumu, kolunu beline doğru çevirerek yalvarana kadar bileğini büktüğümü hayal ettim. Ama bunu gerçekten yapmadım. Enerjim yoktu. Bunun yerine “Baba, klimayı biraz daha açar mısın? Burası saunaya döndü ve Griff de tam bir uyuz gibi davranıyor,” dedim.

“Kapa çeneni,” dedi Griff. “Benimle bu şekilde konuşamazsın, bugün benim doğum günüm!” Yüzünü ön koltuğun başlığına dayayarak, “Duydunuz mu?” dedi.

“Neyi duyduk mu?” dedi babam.

Ne söylediğimi duymamışlardı. Ben de bu işten sıyrıldığım için gülerек şarkı söylemeye başladım. “İyi ki doğdun Griff... İyi ki doğduuuuuunnn...” Bu şarkıyı söylemek bana bir ay önceki

doğum günümü, Matilda Sommer'ı bir partiye götürdüğümü hatırlattı.

Gülümseyerek ağzımı Griff'in kulaklarına yaklaştırdım ve fısıldadım: "On üç yaşına geldin ve bahse girerim ki henüz hiç partiye gitmemişsindir, değil mi uyuz çocuk?"

Griff bağırdı, "Kapa çeneni. Ben uyuz değilim!"

"Şu kelimeyi kullanmaya bir son verebilir miyiz acaba?" dedi annem.

Babamın dikiz aynasından kardeşime baktığını görebiliyordum. "Seni Barcelona'da bırakmalıydık. Bunu neden yapmadık?"

"Ha ha ha," dedi Griff. "Klima konusunda bu kadar acımasız olmasaydın bu konuşmayı yapmamıza gerek kalmayacaktı."

"Bir dakika," dedi babam. "Nasıl oluyor da acımasız oluyorum? Sizi New England'a on günlük bir geziye götürdüm. Tüm paramızı tek seferde harcadık. Ayrıca klimayı kullanmak *para* harcamakla ilgili değil, *gezegeni* kurtarmakla ilgili. İhtiyacımız olmadığı hâlde daha fazla yakıt tüketmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok aptalca," dedi Griff.

Bacağımı doğrultup ona tekme attım. "Aptalca falan değil, sersem." Sonra babamın arkasından öne doğru bakarak "O zaman klima yerine camı açabilir miyiz?" dedim.

"Peki olur," dedi babam. "Nasıl isterseniz. O zaman klimayı kapatıyorum. Pencereler kapalı olmadığı zaman onu açık tutmanın bir anlamı yok."

İkimiz de homurdandık. Ufak tefek birkaç anlaşmazlığa rağmen kardeşimle aramızda kozmik güçler kadar kuvvetli bir bağ

vardı. İşte şimdi normale dönmüştük. Babamıza karşı birlik olduk.

Babamın eli kontrol panelinin önünde duruyordu. “Açık mı kalsın, kapalı mı?”

“Açık,” diye mırıldandım.

“Açık kalsın,” dedi Griff.

Diğer tarafa dönerek alnımı kapalı pencerenin camına yasladım. Otoyol gittikçe daha fazla arabayla doluyordu. Sanki bize tatilin bittiğini hatırlatan acı bir gerçek gibiydi.

Ne tatildi ama.

Sekiz gün boyunca, kiraladığımız beyaz çizgili, koyu yeşil Mini Cooper’ın içinde etrafta dolanarak yazın başlangıcını kutlamıştık. Hepimiz arabanın içinde tıkiş tıkiştık ama babam yoldaki en havalı arabanın bizde olduğunu düşünüyordu. Her günün başlangıcında, sırayla gideceğimiz bir sonraki yere karar veriyorduk. Catskill Dağları’na gittik. Bu, babamın tercihiydi. Annem sayesinde gerçek bir Kuğu Gölü’nde yüzdük ve Vermont’daki bir dondurma fabrikasını ziyaret ederek ballı *jalapeño* dondurmasını tattık. Sonra Massachusetts’e gittik ve oradan Boston Common’a geçerek Red Sox takımının beyzbol maçını izledik ve Atlantik Okyanusu’nun kıyısında çörek yedik. Harika zaman geçirmiştik.

Ama şimdi ne buradaydık ne de orada. Ne tatildegdik ne de tam olarak evde. Her iki yanımızda da ağır çekimde hareket eden yoğun bir trafik vardı.

Dirseklerim bile sıcaktan pişmişti. Durumdan şikayet etmek için ağzımı açtım ama Griff her zamanki gibi benden önce davrandı. Kafasını arkaya yaslayarak “Gerçekten öleceğim. Biri bana soğuk bir buzlu kola versin,” dedi.

Annem koltuğunda arkaya doğru dönerek “Aklında bile geçirme,” dedi.

Babamın güneş gözlüğü aynada parladı. “Eve gidince bir tane içebilirsin,” dedi. Daha sonra anneme baktı. “Hadi ama Meg, bugün onun doğum günü.”

“Yaşasın!” dedi Griff.

Annem babama hiddetle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Hava çok sıcaktı ve bir soğuk içecek için yaygara koparacak değildim.

Yan şeritte giden tank kadar büyük bir araba bizi solladı. İçinde oturan insanların önlerinde ayaklarını koyabilecekleri kocaman bir yer olduğunu ve içerisinin buz gibi soğuk olduğunu hayal ettim. Yer fıstığının sığabileceği kadar minik bir alanda ayaklarımı oynattım ve arabamızın ne kadar da havalı olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ama bu gittikçe zorlaşıyordu. On beş yaşınızdaysanız ve bacaklarınızı uzun süredir uzatmadıysanız, kiralık bir Mini Cooper cazibesini kaybetmeye başlar. Ve eğer benim bacaklarım ağrıyorsa Griff’in bacakları da *kesinlikle* ağrıyor olmalıydı, çünkü benim küçük kardeşim, daha şimdiden benden biraz daha uzun boyluydu.

Griff sandaletlerini fırlattı, ayaklarını koltuğa çekti ve dizlerini kulaklarına kadar kaldırarak tıpkı bir çekirge gibi oturdu. “Eve dönüp bana gönderdikleri doğum günü kartlarını görmek istiyorum,” dedi.

“Neredeyse geldik,” dedi babam. “Şimdi Queens’deyiz. Sonra Brooklyn’e geleceğiz.”

Griff’in ayağının baş parmağını yakalayarak sıktım. “Kimlerin kart göndereceğini zaten biliyorsun. Her zaman gelen kartlar işte. Matilda’dan bir tane...”

“Ona AŞIKSIN,” dedi Griff birdenbire. “Sen ona AŞIKSIN -ahh çek şu elini!”

Parmağını sıkmayı sürdürerek sanki sözümü kesmemiş gibi devam ettim. “...bir tane Sven’den, Silke’dan, birer tane de İspanya’daki Emilio’dan, İngiltere’deki büyükannemizden ve annemin Galler’deki kuzeni Dee’den kart alacaksın.”

Griff elimi iterek fısıldadı. “İçinde harcayamayacağımız bir kitap hediye çekiyle birlikte.”

“Ne söylediğini duydum,” dedi annem ön taraftan. “Dee’nin seni hatırlaması bile çok güzel bir şey.”

Griff esneyerek gözlerini yuvarladı. “Bu cadde tam bir baş belası.”

“Otoyol,” dedim. “Buraya otoyol denir, unuttun mu?” Yine de hakkı vardı. O kadar yavaş ilerliyorduk ki yürüyerek daha hızlı gidebilirdik. Arabamız yepyeni hatchback otomobillerle dolu kocaman bir tırın arkasında takılıp kalmıştı ve sağ şeritteki arabalar bile bizden hızlı hareket ediyordu. “Trafik yüzünden hiçbir şeyi göremiyorum,” dedim kendi kendime. Yani hiç kimseye.

Ama annem de söylediğimi duymuştu. Kafasını çevirdi ve beni daha iyi görebilmek için koltuğunda arkaya doğru döndü. Araba nihayet bizi eve yaklaştırdık “Ne zaman böyle birdenbire büyüdün sen, Dylan Thomas Taylor?” dedi.

“Bu ailede *birinin* büyümesi lazım,” dedim. Sıcaktan ne kadar terlediğimi ve yorgun olduğumu unutarak ben de ona gülümse-dim. Kendime engel olamamıştım. Orada, babamın yanındaki koltukta otururken öyle genç ve güzel gözüküyordu ki. Uzun saçları, nadir bulunan Galce aksanı ve burnundaki gümüş, parlak hızmasıyla çok da havalıydı. Adil olmak gerekirse, babam bile

iyi gözüktüyordu. Favorileriyle, polo gömleğiyle ve çakma güneş gözlüğüyle Blur ya da Oasis'te çalan rock yıldızlarına benziyordu.

Çok iyiydiler ve birçok anne babaya benzemiyorlardı. Kendilerine ait bir arabaları, yıllardır tanıdıkları komşuları ve onları ziyaret eden bir aileleri yoktu. Ama ne fark ederdi ki? Bunların hiçbirine ihtiyaçları yoktu. Bize sahiplerdi. Bana ve Griff'e.

Annem bana doğru uzanarak terli saçlarımı okşadı. "Sana ünlü bir şairin ismini verdim, Dyl ve bazen ondan bir isimden daha fazlasını aldığımı düşünüyorum."

Babam gözlerini yoldan ayırarak sahte bir korkuyla anneme baktı. "Bu da ne demek oluyor, Meg? Bir itiraf mı?"

Annem kahkaha attı. "Saçmalama, Steve," dedi. "Senin oğlun olduğunu anlamam için ona bakman yeterli. Ama senin gibi davranmıyor. Öyle derin ki, bir şair olabilir. Hem de tıpkı Dylan Thomas gibi kızıl saçları var." Saçımdan bir tutam alarak nazikçe çekti. "O yakışıklı kafanın içinde neler olduğunu bilmek isterdim."

Griff Rhys Taylor yanımda asık suratıyla birazdan gaz çıkarmış gibi duruyordu. Erkek kardeşime bir şairin adını vermemişlerdi. Ona Super Furry Animals'ın solisti, Gruff Rhys'in adını vermişlerdi. Yani *nerede*yse onun adını. Annemle babam ismin nasıl yazıldığına pek dikkat etmemişler.

"Aslında," dedim. "Bundan sonra hep New York'ta kalmanın güzel olacağını düşünüyordum. Sürekli taşınmaktan sıkıldım."

Annem biraz düşündükten sonra gülümsedi. "Belki de öyle yaparız." Babama baktı. "Sen ne dersin, Steve? Şu koca dünyada yeteri kadar gezip dolaştık mı sence? Artık bir yere yerleşmenin vakti geldi mi?"

Babam omuz silkti. “Sen bilirsin, Meg. Eğer kalmak istiyorsan kalırız. Dolaşmak istiyorsan dolaşırız. Sen neredeyse ben oradayım.” Sonra gözlerini yoldan ayırdı ve dönüp annemi öptü.

Griff ve ben kusuyormuşuz gibi yaptık.

Annem ve babam kahkahalara boğuldu. Hava sıcak ve bunaltıcı olmasına rağmen biz de gülmüştük. Bazen bir şeylere öylece katılmak daha kolaydır.

Arkama dönüp yola baktım. Trafik biraz daha hızlı ilerliyordu. Hâlâ arabaları taşıyan tırın arkasında ilerliyorduk ama aramızdaki mesafe biraz açılmıştı. Neden olduğunu bilmiyorum ama buna memnun olmuştum. Yolun yukarısındaki metal direğin üzerinde BROOKLYN ve STATEN ISLAND yazan bir tabela vardı. Gülümsedim. Trafik akmaya devam ederse yarım saat içinde evde olabilecektik.

Müzik çalmaya başlayınca şaşırdım. Klima gibi radyo da o kadar kısık sesle çalışıyordu ki orada olduğunu unutmüştum. Annem parmağını uzatarak ses düğmesine bastı ve “Bunu seviyorum,” dedi.

One Direction.

Başımı sağa sola salladım. “Bu iyiye işaret değil.”

“Bu iyiye işaret değil,” dedi Griff.

Annem ellerini başının üzerine kaldırarak oturduğu yerde dans etmeye başladı. Daha da kötüsü, şarkıya eşlik ediyordu.

Griff ileri doğru eğildi. “Bunu yapmak zorunda mısın?”

Annem başını arkaya devirdi, gözlerini kapadı ve daha yüksek sesle söylemeye başladı.

“Baba, bunu yapmak zorunda mı?” dedi Griff.

Babam güldü. “Onu durdurabileceğimi mi sanıyorsun? Ayrıca bu şarkı gerçekten çok güzel. The Story of My Wife.” Sonra, o da şarkıyı söylemeye başladı.

Griff elleriyle kulaklarını kapatıp Smells like Teen Spirit’in sözlerini bağırarak söylemeye başladı. Kardeşim müziğe deli olurdu. Grunge rock, garage punk ve indie rock şarkılarına bayılırdı. Oasis, Blur, Beatles ve Beach Boys gibi eski grupları bile severdi. İkimiz de severdik. Bu özelliğimizi babamızdan almıştık.

“Kesin artık şunu,” diye homurdandım. Sonra nedense etrafa baktım. Yan şeritteki beyaz kamyonetin içindeki iri yarı, kel adam dirseğini camdan dışarı çıkarmıştı. Bizden bile daha yavaş hareket ediyordu ve bizim gibi bir tırın arkasına takılıp kalmamıştı. Yanından geçerken dönüp bize baktı. Sanırım güldü.

“Şunu keser misiniz,” dedim. “İnsanlar bakıyor.”

Babam, Harry Styles gibi davranmayı bir süreliğine bıraktı ama bu süre gülüp bir şeyler söylemesine yetecek kadar kısaydı. Söylediği şeyi duyamamıştım. Gözlerim önümüzdeki bir şeye takılmıştı. Güneş ışığında parlayan bir şey. Bir cıvata, vida, demir çubuk ya da bir raptiye. Küçük, hızlı hareket eden ve ne olduğu anlaşılmayan bir şey.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Zihnim birdenbire iki parçaya ayrıldı. Sanki kafamın içinde iki ayrı ekran, beyin ya da ona benzer bir şey vardı ve bu beyinlerden biri *bu şey hiç hoşuma gitmedi* diye düşünürken diğeri geriden gelerek neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir şeyler söylemek üzereydim. Gerçekten bunu yapmak üzereydim. Dikkat et, şuraya bak ya da bu da ne böyle? diyecektim. Ama her zamanki gibi kelimelerimi yeteri kadar hızlı söyleyemedim.

Hayley Long

“BU UTANÇ VERİCİ AİLEDEN ÇIKMAK İSTİYORUM,”
dedi Griff.

Ve sonra çığlık attı.

Hepimiz çığlık attık.

Önümüzdeki tırın tüm yükü boşalırken ve yepyeni arabalar
üzerimize doğru devrilirken dünya tümüyle karanlığa boğuldu.

2

Hepsi bu kadardı.

Her şey durdurulmuş bir filmin sahnesi gibiydi ve bir tırın arkasındaki gevşek bir cıvata yüzünden hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

Olayları ince detaylarıyla anlatıp her şeyi tekrar analiz etmeyeceğim. Bu sadece kaderin tuhaf bir cilvesiydi ve gerçekleşme ihtimali milyarda birdi. Ama yine de oldu işte. İstatistiksel olarak, bir köpek balığının saldırısına uğrama ya da düşen Hindistan cevizlerinin altında kalma ihtimalimiz daha yüksekti.

Yanlış zaman.

Yanlış yer.

Hepsi bu.

Unut gitsin.

Biliyorum, bunları söylemek kalpsiz ve tuhaf biri gibi gözükmememe sebep olabilir. Bunun için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, başka nasıl davranabileceğimi bilmiyorum. Ya olanlarla bu şekilde başa çıkacağım ya da bir köşede oturup sonsuza dek ağlayacağım. Belki de eşyaları sağa sola fırlatıp onları parçalara ayıracağım. Ya da içinde hiç de bulunmak istemeyeceğim bir ana sıkışıp kalacağım. Peki ama bunun ne faydası olur ki? Böyle davranmak işleri yoluna koymaz ve hiçbir şeyi eski haline çevirmez.

Hayley Long

Bu yüzden olanları basit bir şekilde açıklayacağım:

İçinde olduğumuz araba tamamen parçalandı. Bu tıpkı bir filmde düşmana ateş edilmesini izlerken birdenbire hedefte kendinizin olduğunu fark etmeye benziyor.

Tabii ki o hedefte olmayı istemezdim. Ve bunun gerçek olmasını da hiç istemezdim. Eğer yapabilecek olsaydım, elime bir uzaktan kumanda alıp kapatma tuşuna basar ve bu korkunç görüntüye son verirdim. Sonra da en yakın uzak yere kadar koşup orada sonsuza dek kalırdım.

Ama bunu yapamadım.

Çünkü bu filmde benden başka kişiler de vardı. Arabadaki diğer insanlar.

Ve onlardan birinin bana ihtiyacı vardı.

3

Kurumuş gözlerimi ovuşturarak şaşkınlık içinde odaya baktım. Krem rengi duvarlar. Karolarla döşenmiş zemin. Yarısı perdeyle örtülü bir pencere. Ve çeşitli tıbbi aletler. Hepsini bir anda algılayabilmek zordu. Bütün bunların bize, *bana* olduğuna inanmak çok zordu.

Griff dar bir yatakta uyuyordu. Gövdesi öylesine doğrultulmuştu ki neredeyse oturur vaziyetteydi. Kafasının etrafı sarılıydı ve sol elinde de başka bir sargı bezi vardı. Bu ikinci sargı bezinden çıkan ince, esnek bir tüp, yatağının yanındaki metal direkte asılı olan şeffaf plastik bir pakete kadar uzanıyordu. Paketin içinde bir tür sıvı vardı.

“Bu buzlu bir kola olsa iyi olur,” dedim. Bunu Griff’e söyledim. Aslında hiç kimseye söylememiştim. Neden fısıldadığımı bilmiyorum çünkü beni dinleyen kimse yoktu. Hastaneler böyledir. Hiç gerek olmadığına bile fısıldamanıza neden olurlar.

Ayaklarımı plastik sandalyemin üzerine kaldırarak dizlerimi kulaklarıma kadar çektim. Tıpkı bir çekirge gibi. Dünya değiştiğinde Griff’in oturduğu gibi. Ve sonra sırf bir şeyler söylemiş olmak için ekledim, “bence o torbadaki şey soğuk kola, Griff. Doğum günün için. Bence onu dibine kadar içip ferahlamış hâlde uyanacaksın.”

Bunları söylerken bir an gülmüş bile olabilirdim. Ama sonra şeffaf pakete tekrar baktım ve buz kesildim. İçindekinin kola olmadığını tabii ki biliyordum. Bir tırla yakınlaşmak bile böyle düşünmeme sebep olamazdı. Zaten, torbanın içindeki şeyin rengi de farklıydı. Aslında bir rengi yoktu. Griff'in yüzünde de hiç renk yoktu. Hem de hiç. Tatilde bronzlaşmış tenine rağmen yine de çok solgundu. Alnında, yanaklarında ve çenesinde birkaç sıyrık ve çizik vardı.

Kollarında yaraya benzeyen izler vardı ama bunlar dışında pek fena gözüküyordu.

Biraz düşündüm.

Ben de onun geldiği yerden geliyordum ve nedense benim üzerimde herhangi bir kesik ya da çizik yoktu.

“Olamaz,” dedim. Sesim bu yabancı odada tuhaf bir şekilde yankılandı. Titreyerek bacaklarıma sarıldım. Hastanedeki her yer öyle serindi ki içerisinin neredeyse soğuk olduğu bile söylenebilirdi. Bu hiç de komik olmayan bir şaka gibiydi. Tüylerim diken diken olmuştu. Kollarımı ovuşturarak fısıldadım. “Haydi Griff. Uyan.”

Gözümün ucuyla mavi bir üniformayı fark ettim. Odaya başka biri girmişti. Ses çıkarmayan ayakkabılar giyen biri. Kim olduğuna bakıp gelenin Angelo olduğunu gördüğümde biraz doğruldum. Angelo benim hemşiremdi. Yoksa hasta bakıcım mıydı? Kendisini nasıl tanıttığını hatırlamıyordum bile. Diğerleri gibi hastane üniforması giyiyordu ama her nedense onun üniforması biraz eski modaydı. Herhalde yeni üniformaların dağıtıldığı gün başka bir yerdeydi. Angelo siyahi bir gençti. İncecik bir bıyığı, kaşının birinde bir çizgi ve çenesinden sarkan tüy sakalı vardı. Arkadaş edinecek hâlde olmasam da ondan hoşlanmıştım. Onda

biraz olsun daha az korkmamı sağlayan bir şeyler vardı. Başından beri oradaydı. Bana ismini ve panik yapmamam gerektiğini söylemişti. Arada bir kafasını Griff'in odasının kapısından içeri uzatarak iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Sanırım beni kanatlarının altına aldığı söylenebilir. Bu işin böyle hoş birine verilmiş olmasından memnundum.

Angelo pamuklu mavi gömleğine ters bir şekilde tutturulmuş küçük saate bakarak kaşlarını çattı. Sonra tekrar bana baktı. Gözleri öyle derindi ki, sanki ruhuma bakıyormuş gibiydi. "Birazdan uyanacak, tamam mı," dedi. "Bana güven. Sadece hemşirelerin verdiği ilaçlar yüzünden uyuyor."

Griff'in etrafının kurtarma ekipleri tarafından sarıldığı anı hayal meyal hatırlıyordum. Kendinde değildi, neler olduğunu anlayamamıştı ve ambulansa binmek istemiyordu. Sinirleri öylesine bozulmuştu ki, bir an birisinin kafasına yumruk atacağını sandım. Ne zaman olmuştu bu? Birkaç saat önce mi? Üç saat önce mi? Yoksa dört mü? Her yerim uyuşmuş olsa da içimde keskin bir acı hissediyordum. Gözlerimi kapayarak görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım. Sonra bacaklarıma daha sıkı sarılarak titredim.

Angelo oturduğum sandalyenin yanında diz çöktü. "Hey Dylan, bana bak," dedi.

Gözlerimi kardeşimden ayırarak bana söylediğini yaptım.

Angelo kahverengi gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Sana söz veriyorum, evlat, kardeşin... O iyileşecek. Büyük ihtimalle önceleri biraz sarsılacak ve... Tabii... Sinirleri bozuk, üzgün ve şokta olacak. Tıpkı şu an senin olduğun gibi, değil mi? Bunlar dışında her şey yolunda olacak. Testlerinin sonuçları iyi. Birkaç tomografi taraması da yapıldı ve her şey yolunda.